

занимавали с правене на *свредли (бургии)* – оттук и името на селото. Има предания за по-стари поселения – *Пескиня*, *Ченгел* на запад и *Мараши* на изток. През 1897 г. училищният инспектор Илия Гудев е записал, че Горно Александрово се е образувало от събирането на три махали: *Пескиндево* (по-късно м. *Песакиня*, сега *Пясъка*) на 1 км югоизточно, и *Ченгел* – на 2 км западно, без да упомене името на третата махала. Вероятно се отнася да с. *Мараши* на източно, споменато в османски документи, далечен наследник на средновековната крепост *Пиргицион (Пиргица)* на 2,5 км източно. В Пескиндево не е трудно да се разпознае споменатото, но не идентифицирано във войнугански регистри село *Пескиндева*. Що се отнася до *Ченгел*, то е споменато в документ от 1843 г., но вече като мезра (землище без уседнало население). То може да се свърже с вакъфското село *Витреполис* с друго име *Ченгер*. Още повече, че край него имало топоним *Орляк*, сега връх *Орляка* – на 2,5 км северозападно от селото.

През XIX в. районът е място на активна хайдушка дейност. От селото е Трифон войвода. Той загива в сражение в началото на XIX в. в м. *Серевите кладенци*. Има и топоним *Хайдушка долчинка*. През 1830 г. почти цялото село се изселва в Бесарабия. От руски документи се вижда, че през май и юни с два кервана се преселват общо 106 семейства с 415 души. В Русия основават с. Бургуджи, сега Каланчак, в Одеска област на Украйна. След няколко гозини част от преселниците се завръщат, но повечето остават в с. Алфатар, Силистренско и други села в Североизточна България. В Бургуджи се установява младша линия на султаните *Гераи* (последният известен *Селимет Герай*), от които са останали няколко топонима. Въпреки голямото изселване население-то остава преобладаващо българско. През 1859 г. д-р Поайе пише, че в с. Бургуджи къой живеят 25 християнски фамилии, 3 турски и 5 татарски.

До Освобождението селото е в Сливенска каза. След 1878 г. то е в Сливенска околия. С указ № 183 от 10. 11. 1882 г. е преименувано на *Горно Александрово*. Кръстник му става генерал-губернаторът на Източна Румелия Алеко (Александър) Богориди. Наречено е *Горно*, за да се различава от с. Александрово в Сливенски окръг (сега в Ямболска област).

От данните на преброяванията се вижда се вижда, че селото променя административния си статус: през 1905 г. е самостоятелна община с подчинено с. Трапоклово; през 1910 – 1926 г. също е самостоятелно; през 1934 е към с. Блатец; през 1956 е отново самостоятелно, през 1965 е пак към Блатец.

След изселването през 1830 г. идват селяни от Седларево, Матей, Зимница, Стралджа. След Освобождението малкото турци се изселват.

Първото българско училище е от 1875 г., закрито през 2008 г. Параклис в селото има от 1875 г., а черквата „Св. Петка“ е построена през 1920 г. от майстор Иван Косев от град Трявна. Началото на читалище „Пробуда“ е поставено през 1929 г.

През 1900 г. селото има 772 жители; през 1910 – 975; 1926 – 1112; 1946 – 1288; 1965 – 1074; 1975 – 900, 2001 – 873 и 2010 г. – 643 души. Нараства броят на циганите, които са вече мнозинство.